

GODS GENADE VOOR ATHEÏSTEN
TWEE GETUIGENISSEN

Vertaald door Ruben Bolier

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG

2024

Het getuigenis van C.J. Kine

De wonderlijke bekering van een atheïst.

Door Charles Longhurst, Brighton. Bron: *The Gospel Standard*, 1913, blz. 63 e.v

Het onderwerp van deze levensbeschrijving, Charles Joseph Kine, was de zoon van godzalige ouders die te Wadhurst, Sussex woonden. Toen hij ouder werd, viel hij in de vreselijke strik van de vrijdenkerij (atheïsme, agnostisme, of iets dergelijks). Uiteindelijk gooide hij de gehele Heilige Schrift aan de kant en loochende hij haar Auteur. Toch kon hij zich niet helemaal ontdoen van beangstigende gedachten en een kwellende onzekerheid. Gedurende de laatste twee jaar en drie maanden van zijn leven werkte de Heere genadig en krachtig in zijn hart. Tot bijna het eind wisten zijn familieleden er niet van af. In die tijd had hij geen rust totdat hij openlijk zijn geloof in *Die grote en verschrikkelijke God*, en in Zijn grote zaligheid door de Heere Jezus erkende. De zaak werd bekend door haar vruchten. Anderen konden de invloed ervan voelen. Hij werd op zesentwintigjarige leeftijd in het graf gelegd, na een zeer beproevende ziekte van zeventien weken. Hij droeg de ziekte met verwonderlijk geduld. Nu zijn moeder op deze tijd terugziet, kon ze merken dat dit zijn taal was gedurende deze periode: *Ik zal des HEEREN gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd* (Micha 7:9).

Vlak voor het begin van zijn ziekte vond er een gebeurtenis plaats die zijn moeder ertoe bracht om hem een gedeelte uit de Schrift voor te lezen. Van beide kanten werd hier verder niets over gezegd, maar op de volgende avond vroeg hij haar of zij hem niet voor zou willen lezen uit de Bijbel. Zij was heel erg verbaasd over deze vraag – dat hij zou vragen naar zijn Bijbel die hij vijf jaar eerder weggesmeten had, nadat hij verhuisd was naar Brentwood. Op hetzelfde moment werd het volgende woord in haar hart gesproken, dat haar deed hopen: *Dit beginsel der tekenen heeft Jezus gedaan te Kana in Galilea* (Joh. 2:11a). Zij voelde werkelijk dat dit een wonder was en dat niemand dan God het hart van haar zoon geneigd kon hebben om naar zijn Bijbel te vragen.

In de week voor kerst van het jaar 1898 was hij in een aangename, onderworpen gemoedsgesteldheid. Hij was volkomen gewillig om te sterven. Hij zei dat hij deze woorden wel kon nazeggen: *Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede*. Zijn tijd werd besteed aan het onderzoeken van de Schrift. Ook werd hem uit de Schrift voorgelezen in zoverre zijn krachten het hem toelieten. Hier scheen hij erg op gesteld te zijn. Echter, op de morgen na kerst kon zijn moeder aan zijn gezicht zien dat er een droevige verandering had plaatsgevonden. Al zijn vrede en onderwerping was weg. Charles zei tegen zijn moeder dat hij zich nu heel anders gevoelde. Opnieuw gaf hij uitdrukking aan een zeer pijnlijk vastklampen aan het leven. Hij vroeg of er enige hoop was op zijn herstel. Nadat hij zijn handen gevouwen had, zei hij: ‘O, als het mij maar gegeven mag worden dat ik beter zal worden!’ Zijn gehele gemoed scheen geneigd te zijn naar het leven, maar op de derde morgen kon zijn moeder merken dat zijn gezichtsuitdrukking weer veranderd was. Deze keer was het een verandering van benauwdheid naar de zoetste vrede. Hij zei: ‘Hoe anders voel ik mij vandaag toch! De zuster heeft mij gezegd dat ik onmogelijk kan herstellen en ik voel mij geheel overgegeven en onderworpen.’ Zijn moeder antwoordde: ‘Charles, merk je dat je alleen onderwerping kan hebben als het God, Die alle dingen onderwerpt, behaagt om die onderwerping in je te werken?’ ‘Ja, moeder,’ antwoordde hij, ‘Ik ben erachter gekomen dat het precies zo is.’ Omdat zijn ziekte verergerde, werd het duidelijk dat hij zich heel erg belast en gedrongen voelde om haar te spreken. Zijn moeder verteld hoe dit plaats heeft gevonden, slechts dertien dagen voordat hij overleed:

‘Op een zaterdagmorgen (16 januari 1899) scheen hij heel erg ongerust te zijn, maar hij zei niets. Om twee uur ’s middags ging ik bij hem weg om wat werk te doen in huis. Om half drie vroeg hij of ik wilde komen. Toen ik hem aantrof, huilde hij bitter. Hij smeekte mij of ik niet bij hem weg wilde gaan, want hij voelde zich ‘zo alleen.’ Ik probeerde hem te kalmeren en zei: ‘Niemand dan Jezus kan jouw geval bereiken,’ waarop hij instemmend knikte. Toen hij wat meer tot rust gekomen was, zei hij: ‘Ik wilde u iets zeggen.’ Maar hier werd hij door zijn zwakheid overmand en hij viel in slaap. Om zeven uur bracht zette ik de thee naast zijn bed. Het was duidelijk dat hij nog steeds probeerde om iets te zeggen. Toen vroeg hij aan mij om een hymn in het gebedenboek te lezen:

‘Leid, vriendelijk Licht,
Door droefgeestigheid omsingeld.’

‘Dat is ook mijn ervaring,’ voegde hij eraan toe. Ik zei: ‘Kun je daar iets meer over vertellen?’ ‘Dat wil ik ook,’ zei hij. Toen barstte hij weer in tranen uit en zei: ‘Wacht even, ik zal het zo meteen vertellen.’ Nadat hij wat frisdrank met iets cognac gedronken had, leefde hij weer wat op. In gebroken zinnen vertelde hij mij het volgende, zo goed als ik het mij kan herinneren:

‘Toen ik ongeveer vijftien jaar oud was, ongeveer tijdens de periode waarin ik te Tunbridge Wells naar school ging, begon ik te twijfelen of er wel een hiernamaals zou zijn. Uiteindelijk twijfelde ik zelfs aan het bestaan van God Zelf.

Toen ik van school afging en stage moest lopen te Sidcup gaf ik nog meer toe aan deze twijfels, totdat ik een openlijke vrijdenker werd. Ik lachte openlijk over de veronderstelling dat er een God was en maakte er grapjes over. Toch had ik de hele tijd enkele bange twijfels die ik probeerde te onderdrukken. Steeds probeerde ik mijzelf te verharderen tegen de overtuigingen die er soms in mijn hart opkwamen. Rond deze tijd vertrok ik uit Sidcup en spoedig daarna verhuisde ik naar Maidstone. Hier vond ik niemand die deze vrijdenkers-opvattingen deelde. Integendeel: ik trof een vriend aan die mij probeerde te overtuigen van mijn dwaling.’ (Na enkele maanden te Maidstone verbleven te hebben, verhuisde hij naar Brentwood).

‘Gedurende de eerste twee jaren te Brentwood brandde deze beangstigende verzoeking in mijn hart. Soms gaf ik toe aan het geloof dat er een God is en op andere tijden aan het tegenovergestelde. Ik had nooit enige vrede in de tijden wanneer ik eens niet aan het werk was. Dit ging zo door tot september van het jaar 1896.’ In dat jaar kwam hij thuis vanwege zijn vakantie. Na een avond van zingen en lol trappen, zei hij dat hij nog een uurtje wilde lezen nadat wij naar bed gegaan waren. Het gezin legde zich te rusten. Hij zei: ‘ik nam een stoel, mijn pijp en een van Lytton’s romans en ging zitten onder de lamp, tegenover het vuur. Ik zat nog niet rustig in mijn stoel om met het lezen te beginnen, of de oude vraag kwam krachtig in mijn gemoed: *Is er een God?* Deze vraag scheen mij te verlammen en een stem antwoordde: ER IS EEN GOD EN IK BEN HIER. Onmiddellijk werd de hele kamer vervuld met licht, *geheel vervuld*. De vreselijkste angst greep mij aan. Ik weet niet wat er verder gebeurde, behalve dat ik bezwijmde. Ik wist niets totdat u mij opwekte door bovenaan de trap te roepen dat het na middernacht was.’ (Daarna ging hij naar bed. Zijn vakantie was bijna voorbij en hij keerde spoedig terug naar Brentwood.)

Hij ging verder met zijn verhaal en zei: ‘ik maakte een heel vreselijke herfst door. Ik twijfelde niet langer aan het bestaan van God, maar werd constant achtervolgd door dat licht. Ik probeerde met alle macht van dat licht weg te gaan: ik zocht het gezelschap op, werd lid van de oude Order of Buffaloes¹ en in de nacht zong ik liedjes. Soms was ik heel erg levendig, maar op andere momenten viel ik in de grootste moedeloosheid.’

Toen vroeg ik hem of dit de oorzaak was dat hij na het zingen van liedjes altijd zo hartverscheurend zat te zuchten, hetgeen ik ook heel vaak hoorde. ‘Ja,’ zei hij, ‘dit was er altijd de oorzaak van.’ Later vroeg ik hem of hij geloofde dat God zijn zonden vergeven had. Zonder aarzeling zei hij: ‘Ik denk dat er twee keer van verzoening tot mij gesproken is sinds het bed verschoven is naar deze plek.’ Later zei hij: ‘De reden waarom ik niet wilde dat iemand mij zou opzoeken om met mij te praten, is dat ik mij vast had voorgenomen om mij niet andermans godsdienst aan te laten praten, of door wie dan ook opgelapt te krijgen.’

Nadat hij zijn hart gelucht had, scheen hij tot een aangename rust gekomen te zijn. Dit was het geval gedurende de nacht en de volgende dag. Tijdens de volgende morgen ging het niet zo goed met hem. Ik besteedde enkele uren aan het voorlezen van de Schrift wanneer hij in staat was die te horen. Het was voor mij niet ongebruikelijk om na middernacht zo bezig te zijn. Hij noemde het drieënvijftigste hoofdstuk van Jesaja en het vijfentwintigste hoofdstuk van Mattheus de zijne. Ook de veertiende Psalm.’

Op een keer sprak hij over het feit dat ds. Crittall vaak de hymn opgaf die als volgt eindigt:

‘Hoewel u zo vuil bent als Maria, Manasse of ik.’

Hij wenste dat zijn moeder hem alles voor zou lezen dat er geschreven was over Manasse. Dit vond hij heel erg bemoedigend. Hij gaf goede raad aan zijn jongere broers en verzocht de jongste of hij het laatste hoofdstuk van Prediker zou willen onderzoeken en of hij het eerste vers zijn leven zou laten beïnvloeden. Hij voegde eraan toe dat hij hoopte dat geen van hen zo ver weg zou lopen als hij gedaan had.

Vaak gaf hij te kennen dat hij zich grote zorgen maakte over de grote kosten die er aan zijn langdurige ziekte verbonden waren. Hij vroeg: ‘Hoe moet dit betaald worden?’ en ‘Hoe zal dat kunnen?’ Op die momenten herinnerde zijn moeder hem aan het woord Jehova Jireh, dat met versmeltende kracht in zijn hart was gesproken. Toen hij hoorde dat de cognac die hij nodig had onverwacht toegestuurd was, scheen hij zo’n sterk houvast aan de belofte te hebben, dat het zijn bange zorgen constant stilde wanneer hij haar hoorde zeggen:

‘Dit beantwoordt al mijn vragen:

¹ De Royal Antediluvian Order of Buffaloes (RAOB) is een van de grootste broeder-organisaties van Engeland. De orde werd in 1822 opgericht en is een liefdadigheidsbeweging. Discussies over godsdienst en politiek zijn streng verboden tijdens de samenkomsten, net als gokken.

De Heere zal het voorzien.'

Zijn moeder vertelt verder: 'Om twee uur 's middags, 24 januari, zei hij iedereen vaarwel. Tegen mij zei hij duidelijk hoorbaar, terwijl hij zijn beide handen in mijn handen legde: 'Tot ziens moeder, voor het geval dat ik niet meer wakker zal worden. Tot ziens, ik ben gelukkig.' Toen zijn vader de kamer binnenliep en ging zitten, vroeg hun geliefde zoon mij tijdens hun afscheid om de eerste drie verzen van de volgende hymn voor te lezen:

'O God, onze Hulp in verleden eeuwen,
Onze Hulp in de jaren die nog volgen,
Onze Schuilplaats tegen de stormende windvlagen,
En ons eeuwig Thuis.

Onder de schaduw van Uw troon,
Hebben Uw heiligen veilig gewoond;
Genoegzaam is Uw arm alléén,
En onze bescherming is zeker.

Voordat de heuvelen gegrond werden
Of dat de aarde haar gedaante kreeg,
Van eeuwigheid bent U God,
En tot in eindeloze jaren Dezelfde.'

Voor mij was het een zeer verheven overgave van het gehele gezin aan Die eeuwige God Die Hij eens had geloofd. Kort na middernacht zei hij tegen mij: 'De toestand van mijn gemoed is prachtig, prachtig. Ik heb sinds mijn ziekte nog nooit zoiets gehad.' Hij stopte even met praten en toen hem gevraagd werd om er iets over te zeggen, zei hij: 'O, vraag er toch niet naar, jullie zouden het bederven.' Hij legde zijn magere, verstijfde linkerhand in zijn rechterhand en zwaaide ze boven zijn hoofd. Later zei hij: 'Dat was wel wat meer dan morfine.' Een half uur later probeerde hij te beschrijven wat hij gezien had, maar hij kon het niet. Ik kon deze gebroken zinnen verstaan: 'Het Licht kwam tussen de kast en de ramen door... gewaden... uitgesneden werk...'

Op 28 januari waren wij getuigen van zeer pijnlijke, maar ook zeer gezegende taferelen. Voor het grootste gedeelte bleef Charles bij bewustzijn. Zijn geest was in de morgen heel erg afwezig, maar tegen de avond was het duidelijk dat hij iedereen herkende. Hij zei dat het zijn laatste dag was, nadat hij eerst gevraagd had hoe laat het was (10 uur). Kort voor middernacht werd ik krachtig in beslag genomen door dit woord: *Ziet, de Bruidegom komt!* (Math. 25:6). Naar mijn beleving werd de kamer op een onbeschrijflijke wijze vervuld met de tegenwoordigheid des Heeren. Het gezicht van die stervende heilige werd verlicht door de liefde en scheen vervoerd te zijn door de vreugde. Men hoorde hem zeggen: 'Ben ik al dood?' Alsof de hemelen zó geopend werden voor hem dat hij amper wist of hij in het lichaam was of niet. Ik dacht dat dit wel het laatste schouwspel zou zijn dat wij te zien kregen, maar het hemelse gezicht werd teruggetrokken. Rond middernacht vroeg hij opnieuw hoe laat het was. Een klein poosje later zag hij dat zijn vader probeerde de kamer te verlaten en hij vroeg of vader naar bed ging. Nadat zijn vader bevestigend geantwoord had, zei hij: 'Dat is goed.' Hij stak zijn hand uit om te zeggen: 'Goede nacht.' Toen vroeg zijn vader hem of hij nog gelukkig bleef in zijn gemoed. Hierop antwoordde hij: 'Ja.' Later vroeg hij waar zijn moeder was. Ik was even weggegaan om wat te gaan drinken. Toen ik terugkeerde, glimlachte hij omdat hij mij herkende. Gedurende de nacht hoorden wij hem uitroepen: 'O Heere! Heerlijkheid, heerlijkheid, heerlijkheid!' Later scheen hij nog enkele vuistslagen van satan te krijgen. Hij schudde boos zijn hoofd en zei: 'Ga weg, ga weg.' Een uur later had hij weer volkomen vrede. Ik vroeg hem of hij gelukkig was. Met een hele aangename glimlach op zijn gezicht zei hij: 'Ja, praat tegen mij.' Ik zei:

'Ja, ik zal spoedig aangeland zijn,
Op die kusten van zaligheid daarginds, etc.'

Toen vroeg ik aan de verpleegster of zij hem wilde vragen of hij verlangde heen te gaan. Hij gaf haar geen tijd om haar zin af te maken, maar zei: 'Ja.' Later hoorden wij hem zeggen: 'Heiligen in de heerlijkheid... kerk...' Hij bleef nog een poos in deze toestand verdergaan en het was duidelijk dat hij een zoete vrede mocht hebben tot zondagmorgen. Om tien uur 's morgens vroeg ik hem, nadat hij een klein beetje thee gedronken had, of hij mij nog herkende. Opnieuw glimlachte hij als teken dat hij mij herkende en knikte. Vanaf deze tijd werd zijn ademhaling korter en korter totdat die op een stille wijze stopte om half elf 's morgens.

'Geen pijniging door schuld bewolkt zijn gezicht,
Geen vrezende hem wenen;

Opgebeurd en opgevrolijkt door Jezus' genade,
Valt hij aangenaam in slaap.'

C. Longhurst.

Een brief van C. Longhurst

Bron: The Gospel Standard 1951, blz. 130

Samengebonden in liefde

Mijn geliefde vriend en predikant, meer dan eens hebt u te kennen gegeven dat u het betreurt dat ik met goede reden de dienst in de Kerk niet kon bijwonen. Omdat ik het heel erg waardeer dat u mij zo waardeert en dat ik zo'n plaats heb in uw hart, dat mijn afwezigheid van het Huis van God betreurd wordt, voel ik mij gedrongen om u door wederliefde te laten weten dat ik van plan ben om de volgende zondag naar Rotherfield te gaan. U weet inmiddels al waarom. Het kost mij heel wat om vrijwillig mijn eigen plaats te verlaten wanneer de kerkdeuren open staan, want mijn hart is steeds vaster en nauwer verbonden aan die kerk naarmate de jaren voortrollen. Maar dit is een meer dan gewone omstandigheid.

Om zó bevredigd te zijn met betrekking tot de gunst en zegen des Heeren voor mijn geliefde broer, kan ik alleen maar uit de hand des Heeren ontvangen als een verhoring van het gebed – als ik het zo uitdrukken mag: een verhoring van vele 'dode gebeden'. Het is een wonderlijke opwekking van de hoop die in mijn gemoed oprees, vele jaren voordat ik het voorrecht had u te kennen.

Ik herinner mij hoe de woorden van belofte in mijn hart gelegd werden in de kamer te Riverhall, waaraan ik zo veel herinneringen heb. Toen ik tot de Heere zuchtte om het behoud van mijn broer, werden deze woorden in mijn hart gelegd: *Om den arbeid Zijner ziel zal Hij het zien, en verzadigd worden* (Jes. 53:11).

En nu geloof ik werkelijk dat ik het mag zien en mijn vreugde hierover is groter dan ik kan uitdrukken. Maar ik had nooit verwacht dat ik tijdens mijn leven hem nog zou zien wandelen in de ordinanties van het Huis des Heeren. De Heere heeft mij meer gegeven dan hetgeen ik van Hem gevraagd heb. Ik gevoel dat ik hem tijdens de eerste keer zou willen vergezellen. Maar tijdens mijn reis neem ik mijn plaats, volk en predikant mee [in mijn hart].

Ik ben mij er wel van bewust dat mijn broer u geschreven heeft. Ik hoop dat hetgeen hij meegedeeld heeft, weerklank gevonden heeft in uw hart. Ongetwijfeld zult u gedacht hebben dat wat meer eenvoud in zijn uitdrukkingen gewenst is. Ik denk dat dit wel zal volgen wanneer de Heere hem verder zal leiden en wanneer hij geholpen wordt om terug te kijken op het werk des Heeren in zijn ziel.

Ik denk dat dit geval in zijn geheel bezien, een grondig voorbeeld is van het Woord van God: *In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar in Mij zult gij vrede hebben* (vgl. Joh. 16:33). Het is echter ook een voorbeeld van uw prediking. De beproeving heeft lang geduurd en was zwaar. Die eindigde in een angstig dieptepunt. Maar de Heere is de Kracht van hun hart geweest en hun Deel. Voor mij is het een grote zielsworsteling geweest. Maar u hebt dit pad al zo vaak vóór mij bewandeld en de struikelblokken weggenomen, dat ik zelden een woord te zeggen heb. Zijn onderwijzingen zijn te waardevol om een klacht toe te laten met betrekking tot de middelen door welke Hij mij onderwijst. Nu kan ik alleen zeggen: 'Kies gij de weg, maar wil mij nog steeds verder leiden.'

Toen u mij op de vorige avond zo precies gewogen had, voelde ik dat het genade is als wij niet aan Hem, Zijn Woord of Zijn getrouwe dienaren geërgerd worden. Mijn hart en ziel is verbonden aan zulke prediking.

Tenslotte zou ik u willen danken voor uw grote vriendelijkheid en voor uw medelijden die naar de godzaligheid is en die betoond werd aan mijn geliefde en geslagen familieleden.

Mijn geliefde vriend en predikant, ik blijf,
In waarheid de uwe,
C. Longhurst.
Brighton, 1893.

Het getuigenis van Jabez Rabson

Als een vuurbrand uit het vuur gerukt.

Bron: The Gospel Standard, 1901, blz.346 ev.

Mijn geliefde zoon, Jabez Rabson, werd geboren op 18 juni 1881 te Rotherfield. Toen hij wat ouder werd, had hij het vaste voornemen om zijn eigen weg te volgen en wilde van de aangename dingen in de wereld genieten. Hij werd in februari 1899 echter ziek en kreeg griep. Daarna is hij nooit meer de oude geworden en hij moest altijd erg hoesten. Langzamerhand kreeg hij een zwakke gezondheid. Later, in augustus van het jaar 1899, werd hij door de dokter onderzocht en hem werd verteld dat hij T.B.C. had. Vanaf die tijd verergerde zijn toestand. In september werd hij erg verschrikt door de dood van een zus en ook door de dood van zijn vader, die een week later stierf aan verlamming.

Het was van ons als ouders altijd de wens geweest dat onze kinderen met ons naar een kerk zouden gaan waar de waarheid gepreekt werd. Mijn zoon Jabez ging wel met ons mee naar de kerk, maar hij keek dan of wij al binnen waren om vervolgens weg te rennen en naar de andere jongens toe te gaan. Daar deed hij mee met hun spellen en andere vrijetijdsbestedingen. Dit vertelde hij mij nadat hij in benauwdheid geweest is. Ik wilde dat hij met mij meeding naar de jaarlijkse bijeenkomsten, maar hij wilde niet meegaan. Hij zei: 'Ik wil u niet tegenhouden als u gaat, maar ik wil thuisblijven.' Maar:

'De toegemeten tijd gaat sneller verder
Niet om iets voor te stellen,
Maar om door genade te roepen;
Het hart te veranderen, de wil te vernieuwen,
En de voeten naar de berg Sion te zetten.'

Toen wij niet thuis waren, viel het handvat van de blikken trommel af, die in de kamer stond. Daar schrok hij zo erg van, dat hij heel angstig werd. Hij dacht dat de duivel in die trommel zat en dat hij hem zou vastgrijpen voordat wij terugkeerden naar huis. Ik kan niet vertellen wat er in die tijd door hem heen ging. Er was in hem een heel ontzaglijk gevoel gekomen dat hij moest sterven en naar de hel gaan. Eerst dachten wij dat hij er naar het lichaam erger aan toe was, maar twee of drie dagen later kwam hij naar mij toe en zei hij: 'O moeder, kijk hier eens:

'Jezus is een machtige Zaligmaker;
Hier is een Vriend voor hulpeloze zielen;
Hij heeft hun wangedrag gedragen,
En Zijn genade kent geen einde;
O, hulpeloze zielen, kom en steun op Zijn genade.'

Toen hij de laatste twee regels van het tweede vers aan het lezen was, was hij in zijn gevoelens zo verbroken, dat hij niet verder kon lezen. Hij weende vanwege de vreugde die hij had gevonden. Hymn 273 werd voor hem rijkelijk gezegend:

'Zwaarmoedig, twijfelend, vrezend hart,
Hoor eens wat Christus de Zaligmaker zegt,
Elk woord zou vreugde moeten geven,
En uw treuren in lofzangen moeten veranderen.'

'Ja Hij spreekt, Hij spreekt tot u,
Moge Hij u helpen om te geloven;
Dan zult u dadelijk zien
Dat u weinig reden hebt om te treuren.'

Vanaf 8 oktober was hij aan zijn bed gekluisterd. Aan het eind van de maand werd hij in staat gesteld om te zeggen: *De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken*, enz. Hij voelde zich volkomen met de wil van de Heere verenigd, of hij nu moest leven of sterven.

Gedurende de maand november voelde hij zich zo gelukkig dat hij de hele dag de Heere loofde en prees. Hij zei van God alles wat Zijn dierbaarheid maar kon uitdrukken. Daarna zei hij: 'O, dat de mensen de Heere zouden prijzen

vanwege Zijn goedheid en vanwege de wonderen die Hij voor de mensenkinderen gedaan heeft!’ Hij smeekte de Heere of Hij hem tot Zich wilde nemen en zei:

‘Ja, spoedig zal ik aanlanden,
Op die kusten van zaligheid;
Daar, waar mijn krachten vermenigvuldigd zijn,
Zal ik wonen waar Jezus is.’

Hij bleef bijna tot het einde van zijn leven in deze gelukkige gemoedstoestand. Verschillende keren heeft onze geliefde predikant, ds. Frost hem bezocht. De ziekenkamer scheen bijna een hemel op aarde te zijn. Zijn gezicht glansde van de heerlijkheid die hij in zich gevoelde. Hij zag altijd uit naar de komst van ds. Frost. Op 8 december was zijn toestand heel erg verslechterd. Omdat het bijna nacht was, dachten wij dat het nog maar enkele minuten zou duren. Hij zei: ‘O mijn gezegende Jezus, kom toch en neem mij mee naar huis!’ Vervolgens riep hij het volgende vers uit:

‘Vermoeid door de aarde, mijzelf en de zonde,
Lieve Jezus, doe mij staan in de vrijheid,
Neem mij toch op in Uw heerlijkheid,
Want ik verlang om daar te zijn.’

Op 14 december had hij een zware strijd met de grote vijand van zijn ziel, de prins van de hel. Het werd hem toegelaten om zijn vredige ziel voor de eerste keer sinds zijn gelukkige verlossing aan te vallen. Hij riep uit: ‘O jij afgunstige duivel!’ Het scheen dat hij met de duivel streed omtrent de waarheid van zijn verlossing. Maar de Heere was zijn Toevlucht. Spoedig verscheen Hij om de strik te verbreken. Jabez’ lijden was zeer zwaar, maar geen opstandig woord kwam er over zijn lippen. ’s Morgens vroeg vroeg hij of hij verplaatst kon worden naar zijn stoel. En toen hij een comfortabele plek gekregen had, kwam er toch zo’n hemelse glimlach op zijn gezicht. Om half vier blies hij in alle rust zijn laatste adem uit. Zodra hij overleden was, kwamen deze woorden op zo’n zoete wijze in mijn hart:

‘Hij is heengegaan,
Om te wonen in de eeuwige zaligheid,
En ik ben hier achtergelaten,
Om te worstelen met de krachten van de hel,
Totdat Jezus zegt dat ik ook mag gaan.’

Hij werd op 22 december op de nieuwe begraafplaats te Rotherfield begraven door ds. Brooker van Tunbridge Wells. Ds. Frost was namelijk niet in staat om de rouwdienst bij te wonen.

Ellen Rabson.

Ds. Frost heeft de jongeman bijgestaan tijdens zijn ziekte. Hij schrijft het volgende:

‘Ik kende Jabez Rabson al vanaf zijn jonge jaren. Zijn moeder was lid van onze kerk. Ook was ik een ooggetuige van alles wat hij doorgemaakt heeft, zowel zijn verdriet als zijn vreugde. Voordat de Heere hem stilzette, was hij net als de anderen gevangengenomen naar de wil van de duivel. Op 6 juni 1900 schoot de Heere een pijl van overtuiging in zijn hart. Dit deed hem beven en sidderen. Hij probeerde het zo veel mogelijk te verbergen. Maar in de maand augustus werd het werk van overtuiging in zijn hart verdiept door de Heere. De smarten van de hel werden door hem gevoeld en deden hem uitroepen: ‘Ik ben verloren, ik ben verloren!’ De duisternis van zijn ziel was zeer groot. Op de laatste zondag van diezelfde maand was er een doopdienst in de kerk van Jarvis Brook. Jabez was er ook. Hij zei dat hij nog nooit zo’n ernstige en gelukkige dag meegemaakt had. Hij voelde de overtuiging dat als hij gespaard zou worden, hij die gezegende inzetting van de doop der gelovigen ook zou ondergaan. Maar naarmate de tijd verderging, verergerde de ziekte. Maar de Heere gedenkt de Zijnen altijd. Hij stond bij hem en verscheen spoedig op een zeer wonderlijke wijze. Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden. Hij werd op een geestelijke wijze gedoopt in de gezegende fontein van de liefde van de Verlosser. Ik bezocht hem nog verschillende keren voordat hij aan zijn bed gekluisterd werd en ook daarna. Ik ben dus vaak bij hem geweest. Tijdens mijn bezoeken zag ik dat zijn gezicht glansde vanwege de zoete stralen van Gods liefde. Het licht van de hemel gloorde over zijn gezicht. Ik kan werkelijk zeggen dat het geval van Jabez een van de helderste openbaringen van de soevereine genade van God is die ik ooit heb meegemaakt. Ik kan zonder twijfel in mijn hart zeggen dat hij voor eeuwig bij de Heere is.

G. Frost’

